

ger, om det er nødvendigt, og er det nødvendigt, henrette vi Ludvig den 16de. Robespierres Venner gjorde som anbefalet af ham. Det var en haard Moral, men det er den samme Moral, som Arbejdsgiverne bruge, hver Gang der er Tale om store Lockouter. Naar 100 Arbejdsmænd ikke kunne forliges med deres Arbejdsgiver, spørger Arbejdsgiverforeningen ikke, om det er retfærdigt eller rigtigt at udelukke 3,000 Skrædere eller 10,000 Smede, eller hvilket Fag det skal gaa ud over. De spørge, om det er nødvendigt, og i de allerfleste Tilfælde finde de, at det er nødvendigt. Men naar de Herrer anvende den Moral til daglig, maa de ogsaa være paa det rene med, at naar det kommer til det yderste for Underklassen, vil den selvfølgelig ikke vige tilbage for den selv samme Fremgangsmaade.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) var saa sikker paa, at Arbejdsgiverne med Lethed kunne slaa os til Jorden. Jeg er ikke saa ganske sikker paa, at det ærede Medlem har helt Ret i den Formening. Vel er Arbejdsgiverforeningen en imponerende Organisation at skue. Men ser man nærmere til, vil man sikkert opdage, at den ligner det Billede, som Nebukanaser saa i Drømme, hvor Fødderne vare dels af Jern og dels af Ler. Ærede Medlemmer ville vistnok finde den samme Svaghed hos Arbejdsgiverforeningen. Hvis det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds vil slutte noget af Storstrejken i Sverige, som han synes at ville gøre, vil jeg dog sige, at den giver ikke noget saadant Bevis paa Arbejdsgiverforeningens uhyre Overlegenhed. Ganske vist var det Arbejderne, der først delvis maatte optage Arbejdet i Sverige. Vi hørte nok af Arbejdsgiverforeningen, at nu skulde det sidste afgørende Slag føres mod de svenske Jernarbejdere, ca. 40,000 Mand. Men det blev slet ikke til noget dermed, det viste sig, at de svenske Arbejdsgivere selv vare saa udmattede, at de ikke formaaede at føre dette Slag, idet en stor Del af deres egne Medlemmer blandt Arbejdsgiverne sagde til deres Organisation: Vi ville ikke, vi kunne ikke fortsætte, det bliver vor Ruin, hvis vi fortsætte. Saaledes gik det til, at de ikke kunde føre det sidste afgørende Stød, skønt man sikkert havde den bedste Villie.

Det ærede Medlem fremhævede i sin Tale særlig det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds i Landstinget (Bramsen) som en

Banebryder paa det Omraade, som omhandles i de to Forslag, der foreligge her. Jeg skal ikke undervurdere den Betydning, som dette ærede Medlem har haft paa det sociale Omraade her i Landet. Han har sikkert været en Mand, der har været forud for sine Standsfæller i Overklassen. Men han har aldeles ikke været 10 Aar forud for sin Tid, saaledes som det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Birck) gav det Udseende af. Dette vil jeg gerne bevise ved at henvise til en Vedtagelse paa en Fagforeningskongres i 1886. Det var kort efter, at de samvirkende Fagforeninger her i København vare oprettede, og Organisationsideen begyndt rigtig at slaa igennem i Arbejderkredse. Da blev der truffet nogle Bestemmelser, som jeg vil fremhæve, fordi de vise, hvor fremsynet Arbejderførerne allerede for 24 Aar siden saa paa den Sag her i Landet. Der blev da vedtaget en Resolution angaaende Voldgiftsretter, hvori det hedder: Da det selvfølgelig er i Samfundets Interesse, at Stridigheder mellem Arbejdere og Arbejdsgivere saa vidt muligt bilægges ad fredelig Vej, tilraader Kongressen Oprettelsen af faglige Voldgiftsretter, valgte af Arbejderne og Arbejdsgivernes Organisationer. Man vil se, at allerede i 1886 vare de danske Arbejdere enige om Voldgiftsretter nøjagtigt paa det Grundlag, som er forelagt til Behandling her i Rigsdagen, og naar man taler saa meget om alle de Strejker, der have været, kan jeg ikke nægte mig den Fornøjelse samtidig at fremhæve en Beslutning i en Resolution af en Kongres i 1886, saalydende: Kongressen udtaler som sin Anskuelse, at Strejker ikke bør erklæres af Arbejdere, som ikke ere organiserede i Fagforeninger, og at der ikke bør gribes til Strejker, før alle fredelige Midler, som staa til Raadighed, ere blevne forsøgte uden Resultat. Fagforeningerne bør derfor kun understøtte saadanne Strejker, som ere iværksatte af en Fagforening, efter at det har vist sig umuligt at komme til en fredelig Løsning. Dette viser tilstrækkelig tydeligt, at Arbejderne fra første Færd have været paa det rene med, at Strejke er et Middel, der skal anvendes med den yderste Forsigtighed, og først naar alle fredelige Midler have været forsøgte uden Resultat. Paa den samme Kongres vedtog man for Resten en Bestemmelse, hvori man udtaler, at Arbejderne med Tilfredshed bør se paa, at Arbejdsgiverne oprette Organisationer. Det var altsaa et fuldt moderne Standpunkt,